सर्गः १ वधूर्भक्तिमती चैनामर्च्चितामातपोवनात् ।
प्रयातां प्रातरन्वेतु सायं प्रत्युद्व्रजेदपि ॥ ९१ ॥ इत्या
प्रसादादस्यास्त्वं परिचर्य्यापरोभव । अविघ्नमस्तु
ते स्थेयाः पितेव धुरि पुत्रिणां ॥ ९२ ॥ तथेति प्रति
जग्राह प्रीतिमान्सपरिग्रहः। आदेशं देशकालज्ञः
शिष्यः शासितुरानतः ॥ ९३ ॥ अथ प्रदोषे दोषज्ञः
संवेशाय विशां पतिं। सूनुः सूनृतवाक् स्रष्टुर्विस
सर्जोर्जितश्रियं ॥ ९४ ॥

वधूरिति। हे राजन् सुदक्षिणा तपोवनपर्य्यन्तं प्रातःकाले
एनां धेनुं अनुगच्छतु किं० सुदक्षिणा भक्तिमती किं० धेनुं पूजि
तां पु० किं० चलितां पुनः सा सुदक्षिणा सन्ध्यायां सम्मुखं गच्छेत्
॥ ९१ ॥ इतीति। हे राजन् धेनोः परिचर्य्यायां सेवायां त्वं
तत्परोभव यावत्कालं धेनुः प्रसन्ना भवेत् पुनः तव विघ्नो
माभूत् यथा तव पिता पुत्रवतां भारे स्थितः तथा त्वमपि तिष्ठेः
॥ ९२ ॥ तथेति। सदिलीपः गुरोः आज्ञां स्वीचकार किं०
दिलीपः शासनकर्त्तुः वशिष्ठस्य शिष्यः पु० किं० हर्षेण युक्तः पु०
किं० भार्य्यया सहितः पु० किं० नम्रः पु० किं० देशकालयोर्ज्ञाता
॥ ९३ ॥ अथेति। अनन्तरं वशिष्ठः प्रदोषे सम्वेशाय निद्रायै
विशां पतिं दिलीपं विससर्ज आज्ञप्तवान् किं० वशिष्ठः दोषज्ञः
पण्डितः पु० किं० ब्रह्मणः पुत्रः पु० किं० सत्यवाक् पु० किं० दिलीपं
ऊर्जिता महती शोभा यस्य स तं ॥ ९४ ॥